

แรกพบสบตา

5

"พีม คอแก่ไปโดนอะไรมาอะ"

"ไม่รู้"

ยัยมินทำหน้าที่ตาสงสัยขณะที่ฉันกระดกแก้วแอลกอฮอล์ในมืออย่างไม่บันยะบันยัง ฉันไม่สนใจสายตาระวางของเพื่อน เอาแต่โยกตัวไปตามเสียงเพลงดังๆ ท่ามกลางแสงสี ฉันอายุแค่สิบแปด แต่ที่เข้ามาผับแห่งนี้ได้ก็เพราะมันเป็นของนายยัยมิน

ฉันรู้ว่าของมินเมาเป็นสิ่งไม่ดี แต่ฉันก็ดื่มมันจนชินซะแล้ว

"แต่พีม ฉันสงสัยจริงๆ นะว่าคอแก่ไปโดนอะไรมา คงไม่ใช่...เอ่อ..."

"จะบ้าไรเง มันก็แค่แมลงต๋อยเท่านั้นแหละ...มั้ง" ฉันจับไปที่รอยจ้ำแดงๆ ตรงคอ ยัยเพื่อนบ้านี่คิดไปไกลถึงไหนเนี่ย

"รอยจูบไม่ใช่แบบนั้นหรอกยะ" นังจ๊ีบ กะเทยประจำกลุ่มพุดขึ้นอย่างหอบๆ ยัยนั่นนั่งลงข้างฉันหลังจากเพิ่งเสร็จจากการแดนซ์กระจายมาหมาดๆ คำว่าแก้วน้ำส้มมาดูดจ๊วบๆ ยัยนี่ไม่ค่อยชอบของมินเมานะ

"เอ...หรือว่าจะใช่" นังจ๊ีบมองฉันอย่างจับผิด

"นังบ้า" ฉันด่ามันและลุกขึ้นทันที พร้อมกับดึงเพื่อนใจหญิงออกไปเดินอีกรอบ ทีแรกมันก็บ่นๆ แต่ก็เดินสะบัดและหายไปในกลุ่มคน

ฉันสงสัยจังว่าคืนนี้ผู้ชายคนไหนจะโชคร้าย น่าสงสารชะมัด...

ฉันเดินกลับเข้ามาในซอยบ้านซึ่งค่อนข้างมืดสลัว ที่แรกย้ายมัน ยืนยันจะเข้ามาส่ง แต่ฉันเกรงใจมัน เพราะนี่ก็ปาเข้าไปเกือบๆ จะตีสอง แล้ว อีกอย่างบ้านฉันก็อยู่ไม่ลึกเท่าไรด้วย

ฉันเดินเซๆ และรู้สึกมีหวังนิดหน่อย แต่แล้ว...ก็รู้สึกแปลกๆ เหมือนกับว่ามีใครบางคนกำลังเดินตามมา ลมเย็นๆ พัดผ่านตัวฉันขณะที่ หันกลับไปมอง

แต่...

มันก็ไม่มีอะไร

บนทางเดินมืดๆ ด้านหลังฉันมีเพียงแค่สุนัขหนึ่งตัวคุ้ยหาเศษอาหารอยู่ข้างถังขยะ กับพุ่มไม้ที่ไหวเอนไปตามแรงลมเท่านั้น

ฉันถอนหายใจและส่ายหน้ากับตัวเองเบาๆ พลังก้าวเดินต่อ แต่ ว่า...ความรู้สึกนั้นก็ยังไม่หมดไป

ในที่สุดก็ถึงบ้านซะที ภายในบ้านมืดสนิทเหมือนกับทุกวันนี้ ฟอคง ยังไม่กลับอีกเหมือนเคย

ขณะที่ฉันกำลังไขประตูอยู่นั้น สายตาก็พลันเหลือบไปเห็นผู้ชาย คนหนึ่งยืนอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล เขามีรูปร่างสูงผอม ผิวสีซีดนั้นดูขาวจน น่ากลัว

ฉันขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าหมอนั้นดันมีสองหัว ง่า...ฉันคงจะเมาจริงๆ แะะ

"ใครนะ"

ผู้ชายคนนั้นไม่ตอบ กลับย่างเท้าเข้ามาใกล้ฉันอย่างช้าๆ ผมของ เขายาวปรกตาจนทำให้มองเห็นหน้าไม่ชัด

"ฉันถามว่าใคร" เสียงของฉันเริ่มเข้มขึ้น ขณะเดียวกันความกลัว ก็เริ่มก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆ

ผู้ชายคนนั้นยังคงไม่ตอบอะไรสักคำ

ตาบ้านี้เป็นพวกโรคจิตรีเปล่า ชักจะไม่ค่อยปลอดภัยแล้วแะะ

6

ตึกคืนป่านี่

"โรคจิตรีเปลา่พะ" ฉันทิ่มพำกับตัวเองเบาๆ

"ไม่ใช่..." ออยู่ๆ เขาก็ตอบขึ้นมา ฉันทกใจเล็กน้อยพร้อมกับหันไป

มอง

"ไม่ใช่อะไร"

"ไม่ใช่มนุษย์"

ฉันขนลุกชู่พร้อมกับกุญแจในมือหล่นลงพื้นทันที แต่ในความรู้สึก
ไม่แน่ใจนั้นก็แฝงไปด้วยความขบขัน

ตานี้ต้องบ้าไปแล้วแหงๆ

"นายจะบอกว่านายเป็นผีเรอะ งั้นขอหวยหน่อยดิ" ฉันทุดออกไป
อย่างทำทายเป็นอันกลางเก็บกุญแจที่ตกอยู่บนพื้น ให้ตายเซ่ หมายที่ไหน
มันมาชี้หน้าบ้านพะเนี่ย --

"ไม่ใช่ผี..."

"..."

"แต่เป็นแวมไพร์"

ฉันชะงักทันที หมายความว่าไงกัน แวมไพร์นั่นเหรออ...หุฝาดแน่ๆ
ฉันไม่เชื่อหรือกนะไ้อ์เรื่องบ้าๆ แบบนั้นนะ แต่ทำไมขามันต้องสั้นด้วยพะ
--

7

ฉันยืนค้างอยู่อย่างนั้น พยายามจะไม่หันกลับไปมอง สูดลมหายใจ
และนับหนึ่งถึงสาม จากนั้นก็...

วืง...!

ฉันไขประตูแล้วรีบวืงเข้าบ้านทันที จากนั้นก็ลือคประตูดอย่าง
แน่นหนา หัวใจเต้นเร็วเร็วจนมันแทบจะระเบิดออกมาข้างนอก คำพูด
บ้าๆ แบบนั้นกลับทำให้ฉันกลัวได้อย่างน่าประหลาด เพราะอะไรนะเหรออ
ก็เพราะอิตานั้นนะเหมือนผีชะมัด

ฉันรีบตรงดิ่งเข้าไปในครัว แวมไพร์...เท่าที่เคยดูในหนัง แวมไพร์
จะต้องกลัวกระเทียม แหงล่ะ...มันจะต้องกลัวกระเทียมแน่ๆ ฉันทว่า

กระเทียมมาทั้งกำแล้วถือขึ้นไปบนห้อง จัดแจงลือคประตุเรียบร้อย
หลังจากนั้นก็ล้มตัวลงนอนบนเตียงพลางถอนหายใจ รู้สึกสร้างเมาทันที
ด้วยความหวาดระแวง แต่ถึงจะกลัวแค่ไหน คนจะหลับยังไง ก็ฝันไม่ได้
อยู่ดี

ฉันวางกระเทียมไว้ข้างๆ เตียงและหลับไป
หวังว่าเหตุการณ์ที่ผ่านมาคงจะเป็นแค่ความฝันนะ
ขอให้มันเป็นแค่ความฝันด้วยเถอะ

8

ความคันยุบยิบตามตัวทำให้ฉันค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ แล้วดึง
ตัวนั่งบนเตียงพร้อมกับเกาอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่แล้วฉันก็พบว่า...มี
สายตาคู่หนึ่งกำลังมองมาที่ฉัน ช่วงขณะหนึ่ง...ฉันคิดว่าอาจจะ เป็นพ่อ
แต่ไม่ใช่!

และไม่มีทางใช่!

"อึกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก!!!!!!" ฉันแหกปากร้องดังลั่น
ทันใดนั้นผู้ชายคนนั้นก็ถลาเข้ามาปิดปากฉันเอาไว้ เมื่อมาอยู่ในระยะใกล้
ฉันก็พบว่าหมอนี่คือไอ้โรคจิต ผี หรืออะไรสักอย่างคนนั้น!!

"อยู่เฉยๆ" เขาออกคำสั่งด้วยเสียงเยียบเย็น เฮอะ จ้างให้ก็ไม่ท่า
หรือกไว้ย!

ฉันพยายามดิ้นอย่างสุดฤทธิ์สุดเดช

"เลือดเธอนี่น่าอร่อยดีจ้ะ ว่ามัย" ไ้บ้านนั้นเปรยขึ้น ฉันหยุดดิ้นทันที
ฮือๆ ไม่น่า ฉัน...ฉันยังไม่อยากตาย ฉันยังอยากมีชีวิตอยู่...

"ถ้าเธอแหกปากอีกละก็ สาบานได้ว่าฉันกัดคอเธอแน่" ตาบ้า นั้น
ชู่ก่อนจะค่อยๆ ปล่อยตัวฉัน

ฮือๆ...ฉันอยากฆ่าไ้บ้านี่ซะมัด

"นาย! ไอ้โรคจิต! นายเข้ามาในห้องฉันได้ยังไงซะ!" ฉันยืนบนเตียง
และชี้หน้าหมอนั้น เขายักไหล่หน่อยๆ

"เรื่องง่ายๆ แต่เธอไม่จำเป็นต้องรู้หรือก"

คิดว่าฉันอยากรู้มันกรีไ้ยะ

"ว่าแต่...นายเป็นแวมไพร์จริงๆ นะเหรอ" ฉันทามพลางหรีตตาลง
ต้องถามให้แน่ชัด บางทีกระเทียมอาจจะเป็นสิ่งที่ช่วยชีวิตฉันได้ โลกจะ
ต้องจดจำว่านังพื้มนคนนี้เคยฆ่าแวมไพร์มาแล้วกับมือ ฮ่าๆ

"อยากให้ฉันสาธิตโดยการกัดคอเธอมั้ยล่ะ" เขาพูดพลางแยกเขี้ยว
ซึ่งฉันเพิ่งสังเกตเห็นมัน มันเป็นเขี้ยวจริงๆ ด้วย แต่ก็ดูไม่น่าเกลียด
น่ากลัวเท่าไร

ฉันยิ้มรำ นายเสร็จแน่ ไอ้แวมไพร์บ้า

"ตายชะ!!!" ฉันทะโกนลันพร้อมกับปากกระเทียมทั้งกำใส่เขา (ดู
ตึงตองปัญญาอ่อนในซีมัยล่ะ แต่ฉันหวังว่ามันจะได้ผล)

ทุกสิ่งทุกอย่างหยุดนิ่ง กระเทียมกำนั้นปาถูกตัวเขาและตกลงบน
พื้น ขณะที่ไอ้แวมไพร์โรครจิตยีนมองฉันตาแป๋ว

เราจ้องตากัน O_O

9

แต่แล้วอูๆ เขาก็ระเบิดเสียงหัวเราะลั่น ^O^

"ฮ่าๆๆ เธอทำบ้าอะไรนะ คิดว่าไอ้ฉี่จะทำอะไรฉันได้นั้นหรือ
ตลกชะมัด"

อะไรพะ ไหนบอกว่าแวมไพร์กลัวกระเทียมไง แล้วทำไมไอ้บ้านั้น
ยืนหัวเราะเฉยเลย

แต่ความหวังของฉันยังไม่หมด ฉันเปิดลิ้นชักและหยิบสร้อยคอรูป
ไม้กางเขนออกมา จากนั้นก็ยิ้มมุมปากแล้วถลาไปที่แวมไพร์โรครจิต เอา
สร้อยนั้นคล้องไปที่คอของเขา

ทุกสิ่งทุกอย่างหยุดนิ่งอีกรอบ ฉันทายกให้ตานั้นลงไปชักดุ้นชักงอ
เหลือเกิน แต่มันดันไม่เป็นอย่างนั้นนะสิ

"สร้อยสวยดีนะ ให้ฉันเหรอ" เขาก็มองมองสร้อยที่คอหน้าตาเฉย
ทำเอาฉันงงไปหมด

ไอ้บ้านี้ตกลงมันเป็นอะไรกันแน่พะ (กรุหนือใจเลยนะเนี่ย)

"นาย..." ฉันท้หน้าเขาพลางนั่งลงบนเตียงอย่างหมดอาลัยตายอยาก

ลาก่อนโลกมนุษย์ ชีวิตของฉันคงต้องจบลงแค่นี้
ฮือๆ แม่จ๋า พี่กำลังจะไปหาเดี๋ยวนี้แหละ แม่มารับพี่ด้วยนะ
"เอาเป็นว่าสร้อยนี้ฉันขอแล้วกัน" ใบบ้านยังไม่เลิกชื่นชมสร้อยรูป
ไม้กางเขนของฉัน

ฮึก! ใครก็ได้ฆ่าฉันที! แวมไพร์ชอบไม้กางเขน บ้ากันไปใหญ่แล้ว!
ฉันไม่ได้ตอบอะไรได้แต่จ้องหน้าแวมไพร์ตนั้นอย่างอาฆาตและ
เคียดแค้น เขาเดินไปเดินมารอบห้องฉันแล้วก็หันมาพูด

"ห้องเธอนี้รกซะมิด" ตาบ้าเฮีย นี่ไม่ใช่เวลามาวิจารณ์ห้องฉันนะ
ไว้ว อยากรู้อะไรก็รีบๆ รูดเซ่ คนยิ่งกลัวๆ อยู่

"นายจะฆ่าฉันได้รึยังล่ะ ฉันเตรียมใจพร้อมแล้ว"

แวมไพร์โรคจิตทำหน้างงๆ ซึ่งมันดูเอ๋อมาก แล้วหันมาถามฉัน

"ฆ่า...เธอพูดอะไรของเธอ"

"นายไม่ได้มาเพื่อจะฆ่าหรือดูเลือดฉันหรือกหรือ"

คราวนี้เป็นฉันที่งบบ้าง

ฮะ...O_O หรือว่า...ใบบ้านมันจะมาทำมิติมีร้ายฉัน ฮึกกกกกกก!!

ไม่จริงใช่ไหม ฉันยังหน้าตาดีอยู่ด้วยนะ นี่ถ้าไม่ติดว่าฉันเป็นคนที่ชอบใช้
ชีวิตแบบเรียบง่ายละก็ นังพี่คนนี้ประกวดนางสาวไทยไปแล้ว!

"สาเหตุที่ฉันมาหาเธอก็คือ รอยสีแดงบนคอ"

ฉันชะงัก หลุดจากความคิดที่งมงายแล้วลูบไปที่คอของตัวเอง รอย
บนคองั้นหรือ

"รู้รีเปล่านั้นมันมีสาเหตุมาจากอะไร"

ฉันส่ายหน้าไปมา แวมไพร์โรคจิตถอนหายใจก่อนจะตอบ

"เธอคือเป้าหมายของพวกแวมไพร์บ้าเลือด และนั่นคือเครื่องหมาย
ที่มันทำเอาไว้เมื่อจะกินเลือดมนุษย์คนนั้น"

ฉันเบิกตาโตด้วยความตกใจและประหลาดใจ

วะ...แวมไพร์บ้าเลือด =_=

"และนี่คือเหตุผลที่ฉันตามเธอมา"

10

ครีมกันแดด 500% O.O

ฉันค่อยๆ ลืมตาขึ้นในตอนเช้าด้วยความโล่งใจแบบสุดๆ อย่างน้อย
สิ่งที่หนังไม่ได้โกหกก็คือ พวกแวมไพร์ไม่สามารถอยู่ในที่ที่มีแสงแดดได้
หลังจากผ่านเหตุการณ์เมื่อคืนมาได้ ฉันก็รู้สึกเวลากลางวันเป็นที่สุด

พระอาทิตย์จ้า...รักนะ

ฉันลุกขึ้นบิดชี้เกี้ยวอีกนิดหน่อย ก่อนจะไปเปิดประตูและเดินลงไป
ข้างล่างด้วยความสดชื่น แต่เมื่อก้าวไปถึงบันไดชั้นสุดท้ายก็ต้องชะงัก
ผู้ชายคนหนึ่งนอนแผ่หลายอยู่บนโซฟา

ไม่ใช่แวมไพร์อะไรหรอกนะ แต่เป็นพ่อฉันเอง ฉันถอนหายใจ
ก่อนจะเดินเข้าไปใกล้ๆ

กลิ่นเหล้าคูลิ่งไปหมด พ่อเมามามากอีกตามเคย

"พ่อ..." ฉันเรียกและสะกิดพ่อเบาๆ วันนี้เป็นวันเสาร์ซึ่งเป็นวันหยุด

"พ่อ... ขึ้นไปนอนข้างบนเถอะ"

พ่อของฉันสลบคาโซฟาโดยไม่อาจปลุกได้ ฉันได้แต่ส่ายหน้าก่อน
จะเดินเข้าไปในครัว

หตหนูใจชะมัด...

มาม่าคืออาหารหลักของครอบครัวเราเลยล่ะ ระหว่างที่ฉันกำลัง
กินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปอยู่นั่นเอง เสียงโทรทัศน์ก็ดังขึ้น ฉันจึงรีบวิ่งไปรับ

"ฮัลโหล"

"พีมเหรอ"

"อือ" ฉันยิ้มกว้าง ที่แท้ก็เป็นเต้ สุดที่รักของฉันนี่เอง โส๊ะๆ แพน
ฉันค่า แพนฉันเอง ^_^

"วันนี้ไปเที่ยวกันมั๊ย" เต้ชวน ฉันคิดอยู่สักพักก่อนจะตอบ

"ก็ได้"

"เดี๋ยวอีกชั่วโมงไปรับนะ"

"จ๊ะ"

ฉันเดินออกมาจากบ้านจังหวะเดียวกับที่มอเตอริไซค์คันหนึ่งขี่มา

จอดพอดี ผู้ชายหน้าตาคมเข้ม มีดีกรีเป็นถึงนักบาสของโรงเรียนก้าวลงมาจากมอเตอร์ไซค์ เขาส่งยิ้มให้ฉัน

นั่งมอเตอร์ไซค์จนกั่นขา แล้วเดี๋ยวจอดรถที่สวนสาธารณะแห่งหนึ่ง
"ที่นี่นะเหรอ"

"อ้อ อากาศสดอากาศนิดหน่อย"

เราสองคนนั่งลงบนม้านั่งด้วยอารมณ์ระรื่น ลมเย็นๆ พัดผ่านตัวฉันให้ความรู้สึกที่แสนสดชื่น

ฉันนั่งลงข้างๆ เดี๋ยวเราสองคนไม่ได้พูดอะไรกันพักใหญ่ เต็มองไปทางคูร์กคูหนึ่งที่นั่งอยู่ไม่ห่างไปจากเรานักอย่างสนใจ เขาทั้งสองกำลังจูบกัน!

กลางวันแสดๆ เลยนะยะ --^

ฉันหน้าแดงขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ ไม่อยากจะบอกว่าตั้งแต่เกิดมาฉันยังไม่เคยจูบเลยสักครั้ง

ตอนนั้นเอง อยู่ๆ เดี๋ยวก็นั่งมาหาฉัน แล้วก็ค่อยๆ โน้มหน้าลงมาใกล้ ฮะ...เฮ้ย...นายจะทำอะไรเนี่ย

แต่ฉันกลับผลักเขาออกห่าง ไม่ได้นะ เดียวต่อมเห็นแตก ฉันจะให้รู้ความจริงไม่ได้! >O<

"ทำไมล่ะ"

"..." ฉันบอกนายไม่ได้อะ >_< ซึ่งความจริงก็คือถ้าทำแบบนั้นฉันอาจจะเขยอตาตุ้แต่ออกมาก็เป็นได้ กรีดดดดด! ไม่! ถ้าเป็นแบบนั้นแล้วเราอาจมองหน้ากันไม่ติดนะ ความเห็นของฉันมันไม่มีขีดจำกัดชะด้วยสิ

"พี้ม เราคบกันมาสองปีแล้วนะ"

"มันยังไม่ถึงเวลานี้นา" ...ที่ฉันจะเปิดเผยความจริง >>

"แล้วเมื่อไหร่จะถึงล่ะ"

ฉันได้แต่ก้มหน้าลงและไม่ตอบอะไรอีกตามเคย เต้ถอนหายใจเบาๆ หันหน้าไปทางอื่น

"โกรธเหรอ" ฉันถามเขาพร้อมกับทำหน้าเศร้าๆ เต้ถอนหายใจ

12

อีกรอบก่อนจะหันมามองหน้าฉัน

"ไม่หรือก..."

ฉันยิ้มบางๆ อย่างขอบคุณ แล้วสายตาก็พลันไปสะดุดอยู่ที่ผู้ชายคนหนึ่งซึ่งกำลังยืนอยู่ริมสระน้ำไม่ไกลจากตรงนี้สักเท่าไร

เฮ้ย! ○_○ เป็นไปไม่ได้!!

แวมไพร์โรคจิตหันมายิ้มกวนๆ ให้ฉัน อ้ากกกกกกกก! ทำไมถึงเป็นแบบนี้ ○_○ นี่มันกลางแดดชัดๆ ตาบ้านี้โผล่มาได้ไงวะ แล้วฉันก็ผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ทันที แต่เดี๋ยวมือฉันเอาไว้ได้ทัน

"จะไปไหน"

"คือ...พอดีฉันเจอญาตินะ" ฉันพูดโดยที่สายตายังไม่ละไปจากไอ้แวมไพร์บ้านั้น

"ญาติ??" เต๋ถามอย่างงงๆ เล็กน้อย "ญาติที่ไหนหรือ"

"ขอโทษนะเต๋ แต่มันด่วนจริงๆ อะ"

เต๋พยักหน้าแล้วถอนหายใจ

"ให้ตายเหอะ ฉันเข้าใจเธอเสมอแหละ"

"ขอบใจนะ" พุดจบฉันก็รีบวิ่งตามไปทางที่อีตาแวมไพร์นั้นเดินไปทันที แล้วก็พบว่าเขากำลังยืนอยู่หน้าร้านอาหารแห่งหนึ่ง จ้องไปที่น้ำแข็งใสตรงหน้าอย่างสนใจ

ฉันวิ่งหอบแฮกไปยืนข้างๆ หมอนั้น

"นาย มาได้ไงเนี่ย" ตานั้นไม่ตอบ เขาแต่จ้องไปที่น้ำแข็งใส

"อยากกินรีไร" เขาหันมามองหน้าฉันแล้วพยักหน้า ฉันจึงจำใจต้องสั่งน้ำแข็งใสมาสองถ้วย โดยยกถ้วยน้ำเขียวให้เขา ส่วนถ้วยน้ำแดงฉันเอามาไว้เอง ช่วยไม่ได้นี่นา ฉันไม่อยากให้ตานั้นเกิดอยากดื่มเลือดขึ้นมาตอนนี้นี่

แล้วอีกอย่าง ฉันนะโปรดปรานน้ำแดงเป็นที่สุด ^^

เราสองคนเลือกนั่งที่โต๊ะซึ่งห่างไกลผู้คนสักหน่อย และทันทีที่นั่งลง ฉันก็ยิงคำถามใส่เขาทันที

"นาย...อยู่กลางแดดได้ไง" อีตาบ้านั้นไม่ตอบคำถามฉัน เขาแต่

จ้องถ่วงน้ำแข็งใสของเขากับของฉันสลับกันไปมา

"ฉันอยากได้แบบเธอ ใส่นี้ไม่เห็นน่ากินสักนิด" แวมไพร์ตึงตึงทำหน้ามึน

"ไม่ยะ นี่ ช่วยตอบคำถามฉันที่ได้มัย" แวมไพร์ถอนหายใจก่อนจะตักน้ำแข็งใสเข้าปาก ลักพักจึงตอบ

"ทาครีม..."

"อะ!? ทาครีม" ฉันร้องอย่างงงๆ ครีมกันแดดเนี่ยนะ

"ครีมกันแดดเข้มข้นห้าร้อยเปอร์เซ็นต์ ช่วยกันแดดให้ฉันนานถึงห้าชั่วโมง หลังจากนั้นครีมจะละลาย และผิวก็จะเริ่มไหม้ อิม...ว่าแต่ ใส่นี้ก็อร่อยดีนะ" ประโยคสุดท้ายเขาพูดแล้วยิ้มกว้างให้ฉัน

ชนลุกชะมัด

"นี่ แล้วตอนนี้นาย...เอ่อ...ฆ่า...พวกนั้นได้รึยัง"

เขาเจียบไปทันที

"พวกเราเป็นนักแกะรอย แต่ร่องรอยของพวกมันไม่ใช่จะหาได้ง่ายๆ" ฉันพยักหน้าและออกจะซำๆ กับสีหน้าเครียดๆ ของตานั้น จากนั้นก็ปลี่ยนึกขึ้นได้

"ว่าแต่ นายชื่ออะไรหรอ" แวมไพร์ตึงตึงเงยหน้ามองฉันก่อนจะตักน้ำแข็งใสเข้าปาก

นายจะตอบก่อนกินไม่ได้รีไรงยะตาบ้า -_-^

"เคียว"

"อิม...ฉันชื่อฟิม"

อิตาเคียวเงยหน้าขึ้นพลางทำตาแป๋วใส่ฉันอีกรอบ

"ฉันไม่ได้ถามเธอซะหน่อย"

ได้บ้านี้... -_-^^ อยากฆาตกรรมแวมไพร์ชะมัด ฉันหน้ามึนพลางตักน้ำแข็งใสเข้าปากอย่างแข็งๆ

"ล้อเล่นนะ เธอหยุดทำหน้าแบบนี้เหอะ มันดูแย่งกว่าหน้าตาตอนปกติอีก" เคียวพูดพลางก้มหน้าก้มตากินน้ำแข็งใสของเขาไปเรื่อยๆ ราวกับว่าคำพูดนั้นเป็นคำพูดที่ปกติธรรมดาที่สุด

14